

מ"ת (חיפה) 54687-10-24 - מדינת ישראל נ' פלוני

מ"ת (חיפה) 54687-10-24 - מדינת ישראל נ' פלוני שלום חיפה

מ"ת (חיפה) 54687-10-24

מדינת ישראל

נגד

פלוני (עציר)

בית משפט השלום בחיפה

[22.12.2024]

כבוד השופט בוריס שרמן

החלטה

לפניי בקשה להארכת מעצרו של המשיב עד תום הליכים.

1. לפי עובדות כתב האישום שהוגש נגד המשיב, במועדים הרלבנטיים המשיב היה נשוי למתלוננת ולהם ארבעה ילדים משותפים - בן בגיר ושלוש בנות קטינות. המשפחה התגוררה בטירת הכרמל. ביום 19/10/24, על רקע חשדו של המשיב כי המתלוננת בוגדת בו, לאחר חילופי דברים עם הילדים ובשל חשדו כי בתו הזמינה משטרה, נטל המשיב את מפתח הבית, נעל אותו מבפנים ואיים על המתלוננת והילדים שאם המשטרה תגיע למקום הוא ידקור את כולם עם סכין ושאם הם יפגעו לו בחופש הוא יפגע להם בחיים ובבריאות. בהמשך אותו יום, בערב, על רקע חשדו שהמתלוננת בוגדת בו, המשיב איים להרוג את המתלוננת, בעט בה והיכה אותה מכות אגרופ לראשה. המשיב הפסיק כשהמתלוננת החלה לצעוק "הצילו" מהחלון. למתלוננת נגרמו המטומות ואודם ברגליה, ברכיה, גבה ובידה הימנית. עוד נטען כי ביום 20/10/24 בערב, על רקע חשדו שהמתלוננת בוגדת בו, המשיב אמר לה שישחט אותה וירצח אותה תוך שהוא אוחז בסכין. לאחר מכן המשיב צרך סמים בחדר השירותים ואמר למתלוננת שישחט אותה. בנותיו ברחו לביתו של השכן שנכנס לדירת המשיב. אז, לאחר חילופי הדברים, המשיב נעמד מול השכן כשהוא אוחז בסכין לכיוונו והמשיך לאיים על המתלוננת שיירה בה, יהרוג אותה ויקח לה את הנשמה. בשלב זה בתו של המשיב הזעיקה משטרה. לאחר הגעת המשטרה, בנוכחות שוטר, המשיב המשיך לאיים על המתלוננת באומרו שהיא עשתה טעות, התלונה רק תסבך אותה וכדאי לה למהר ולבטל אותה. עוד נטען שהמשיב החזיק בתא השירותים סם מסוג קוקאין במשקל 1.186 גרם נטו.

בנוסף, הואשם המשיב בכך שביום 13/1/24 סטר למתלוננת לפניה. בנו של המשיב תפס אותו מאחור על מנת להרחיקו מהמתלוננת, והמשיב נגח בכיוון פניו של הבן, פגע לו באף ובפה וגרם לו דימום מהאף. בהמשך המשיב נשך את בנו ביד והשליך לעברו כוס קידוש מזכוכית שלא פגעה בבן והתנפצה על הרצפה. הבן ברח מהדירה אך המשיב התקשר אליו והורה לו לחזור וכן אמר לו שאם יזמין משטרה למקום, המשיב יפגע בבן, בזוגתו של הבן ובמשפחתה של זוגתו.

עוד הואשם המשיב בכך שביום 28/4/24, לאחר שבנו העיר לו שהוא ער בלילות, המשיב כעס ורדף אחרי הבן בדירה כשהוא אוחז בסכין וניסה לדקור את בנו. כשהמתלוננת והבנות נעמדו בין המשיב לבן, המשיב עזב את הסכין וזרק לעבר בנו פחית משקה שלא פגעה בו. בהמשך המשיב זרק על הבן מסך מחשב אותו תלש מהשולחן ופגע ברגלו של הבן, וכן השליך כוס זכוכית על המתלוננת ופגע בבטנה.

עוד הואשם המשיב בכך שכשנה עובר לאירועים דלעיל השליך לעבר המתלוננת כוס זכוכית עם נר. בתו של המשיב שנכחה במקום צעקה "הצילו" כדי להגן על המתלוננת והמשיב סטר על פניה של הבת. למשיב יוחסו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בת זוג), לפי סעיפים 382(ג) + 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); הדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) לחוק; תקיפה סתם - קטין ע"י אחראי, לפי סעיף 382(ב)(2) + 379 לחוק; ריבוי עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק; החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) + 7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973; תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק; וכליאת שווא, לפי סעיף 377 רישא לחוק.

2. בבקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים נטען כי בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב וכי מתקיימת עילה למעצרו של המשיב שעניינה מסוכנותו לבני משפחתו ולציבור בכללותו. בהקשר זה המבקשת הפנתה לראיות לכך שהמשיב משתמש בסמים קשים באופן יומיומי וכי העבירות בוצעו על רקע חשדו שהמתלוננת בוגדת בו. עוד הפנתה המבקשת לעדויות בני הבית מהן עולה מסכת אלימות ואיומים מתמשכת מצד המשיב, לעברו הפלילי המכביד הכולל 30 הרשעות קודמות בעבירות מסוגים שונים בגין ריצה המשיב מאסרים ממושכים בפועל, ולמסמכים רפואיים מהם עולה שהמשיב מוכר למערכת הפסיכיאטרית ואובחן כסובל מסכיזופרניה לצד שימוש ממושך בסמים. נטען, כי לצד עילת מעצר סטטוטורית של מסוכנות כלפי בני המשפחה, מתקיים גם חשש לשיבוש הליכי משפט נוכח ניסיון המשיב להשפיע על המתלוננת ולגרור לה לחזור מתלונתה. המשיבה הפנתה לפסיקה התומכת בטענותיה.

3. לאחר שהדיון נדחה על מנת לאפשר לב"כ המשיב דאז לעיין בחומר חקירה, ביום 3/11/24 הסכים הסניגור לקיומן של ראיות לכאורה, תוך שציין כי טענותיו של המשיב במישור הראייתי "פחות מתאימות" לשלב הדיוני הנוכחי. עוד הסכים לב"כ המשיב לקיומה של עילת מעצר. נוכח העובדה כי עובר למעצרו המשיב פנה לאשפוזית "בית חם" וביקש להתקבל לטיפול, התבקשתי (בהסכמת המשיבה) להורות על הגשת תסקיר מעצר שיבחן אפשרות שחרור המשיב לגמילה. נעניתי לבקשה.

4. בתסקיר מיום 21/11/24 עמד שירות המבחן על נסיבותיו האישיות של המשיב, על הרקע להתמכרות ולהסתבכויותיו עם החוק בעבר. שירות המבחן הצביע על גורמי סיכון משמעותיים, לרבות עיסוקו האובססיבי של המשיב במתלוננת בין היתר סביב חשדותיו כי היא מנהלת קשר רומנטי עם אחר. עם זאת, בשל כך ששירות המבחן לא הצליח להיפגש עם המתלוננת, הערכת סיכון לא הושלמה. שירות המבחן שלל אפשרות שחרורו של המשיב לחלופת מעצר ב"בית חם" לאחר שהגיע למסקנה כי אין בחלופה זו כדי להפחית מרמת הסיכון הנשקפת ממנו.
5. לאחר שמיעת השגות ב"כ המשיב לגבי התסקיר שהוגש, ונכח אי הבהירות שעלתה לגבי החלופה המדויקת שנבדקה (ב"בית חם" קיימת הן חלופת מעצר בתשלום והן יחידה אשפוזית לגמילה מסמים) הוריתי לשירות המבחן להגיש תסקיר משלים שיבחן אפשרות של חלופה טיפולית בלבד.
6. בתסקיר משלים מיום 28/10/24 הגיע שירות המבחן למסקנה שסיכויי הצלחת המשיב להשלים טיפול גמילה נמוכים, וכן כי קיים סיכון של הפרת תנאי שחרור, במיוחד כלפי המתלוננת.
7. בשלב זה ביקש סניגורו הקודם של המשיב לשחררו מייצוג המשיב נוכח חילוקי דעות שהתגלו בינו לבין המשיב. לאחר ששמעתי את המשיב עצמו, בהחלטה מיום 2/12/24 הוריתי על שחרור הסניגור הקודם מייצוג המשיב ומינתי למשיב סניגור מהסניגוריה הציבורית.
8. בדיון ביום 15/12/24 ביקש הסניגור החדש לקבוע כי לא מתקיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום. נטען, כי לדעת המשיב סניגורו הקודם שגה עת הסכים לקיומן של ראיות לכאורה. לפי המשיב, בהודעות המתלוננת במשטרה עלו סתירות ושקרים משמעותיים וקיים סיכוי סביר לכך שהמשיב יצליח להוכיח שמדובר בעלילה שרקמו בני משפחתו. המשיב לא מילא פיו מים, מסר בחקירותיו גרסה סדורה והכחיש את החשדות נגדו. לאחר שהערתי, כי השלב הדיוני הנוכחי אינו השלב המתאים לבחינת מהימנות עדי התביעה, טען הסניגור כי גם אם ייקבע שקיימת חולשה בראיות, די בכך כדי להורות על שחרור המשיב לחלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני ב"בית חם". בין היתר, הפנה הסניגור לכך שעברו הפלילי של המשיב ישן (הרשעה אחרונה משנת 2016) וביקש לבחון חלופה זו ככל שבית המשפט ימצא כי קיימות ראיות לכאורה.
9. ב"כ המבקשת התנגדה לשחרור המשיב לכל חלופה. בין היתר, היא הפנתה לעברו הפלילי ולתסקירים שהוגשו וטענה כי אין בכוחה של החלופה שהוצעה כדי להפחית ממסוכנותו. עוד נטען כי מדובר במסגרת שאינה מפוקחת ע"י משרד הרווחה ואין בה טיפול ייעודי לעברייני אלמ"ב. המבקשת הפנתה להחלטות בהן חלופה זו נדחתה ע"י בית משפט מחוזי. דיון והכרעה

10. "...אין ליתן יד להתנהלות בגדרה בעל דין מנסה לחזור בו מהסכמתו על דרך של בחינת מסכת הראיות לכאורה מחדש במסגרת בקשה לעיון חוזר. היעדרות לניסיון זה מקנה לבעל דין אפשרות ל"מקצה שיפורים", באופן שהופך את הבקשה לעיון חוזר למעין "ערר" על קביעת קיומן של ראיות לכאורה. משנתן העורר את הסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה, ומשלא הגיש ערר על קביעת בית המשפט המחוזי אודות קיומן של ראיות לכאורה, אין לאפשר לו בדיעבד ובחלוף הזמן את פתיחת הדיון מחדש כאילו לא היו דברים מעולם וכאילו הדיון עתה מתנהל במנותק מכל מה שאירע עד כה בתיק" (בש"פ 8265/09 מדינת ישראל נ' יהונתן אלמליח, פסקה 22). כמו כן, "משנתן נאשם את הסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה, אין לאפשר לו לפתוח את הדיון מחדש עם החלפת ייצוגו מבלי שנתחדש דבר בחומר הראיות, אלא בהתקיים נסיבות חריגות המצדיקות זאת" (בש"פ 2345/22 מדאגמה נ' מדינת ישראל, פסקה 6). עם זאת, "...בבית משפט זה נשמעה גם הדעה לפיה מקום בו לא התקיים דיון לגופו של עניין בראיות שבתיק, יש להקל בבחינת בקשה לחזרה מהסכמה בשאלת קיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 6185/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 [פורסם בנבו] (2.10.2019))" (בש"פ 6475/23 שלמה זלמן הלפרין נ' מדינת ישראל, פסקה 17).

11. אזכיר את השתלשלות העניינים. כתב האישום והבקשה הוגשו ביום 29/10/24. הסניגור ביקש דחייה על מנת לצלם את חומר הראיות ובית המשפט (חברי כב' השופט אחסאן חלבי) נעתר לבקשה תוך שקבע כי קיימת תשתית ראייתית ראשונית המצדיקה הארכת מעצר. בדיון לפני ביום 3/11/24 הסניגור הצהיר כי עיין בתיק החקירה וכי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה "ולא בגלל שאין מה לטעון על הראיות, אלא בגלל שהטענות באופיין הן טענות שפחות מתאימות להליך ולשלב הזה" (עמ' 3 ש' 15-16 לפרוט'). הנה כי כן, ההסכמה לראיות לכאורה לא נעשתה כלאחר יד, אלא באה בעקבות עיון בחומר הראיות ותוך שהסניגור היה ער לקיומם של פגמים כאלה ואחרים בראיות, אלא סבר שלא מדובר בפגמים שיש בהם כדי לכרסם בעוצמת הראיות בשלב הנוכחי של ההליך הפלילי. לאחר שהתקבל תסקיר מעצר, ביום 24/11/24 הוריתי על הגשת תסקיר משלים מבלי שנטען דבר וחצי דבר לגבי הראיות.

רק בדיון ביום 2/12/24, לאחר שהתקבל תסקיר משלים ששלל גם חלופה טיפולית ולאחר שב"כ הקודם של המשיב ביקש להשתחרר מהמשך הייצוג, טען המשיב לראשונה כי סניגורו הסכים לראיות לכאורה בניגוד לדעתו. בהמשך אף פירט טענות שלשיטתו מכרסמות בעוצמת ראיות לכאורה.

12. המסקנה הברורה מהאמור הינה כי ההסכמה לקיומן של ראיות לכאורה ניתנה לאחר עיון בחומר הראיות ותהליך סדור של שקילת הדברים. מסקנתו של הסניגור הקודם נמסרה לבית המשפט. לא בכדי גם הסניגור החדש, לאחר שעיין בחומר הראיות, הסתייג בדבריו מטענה כי קודמו כשל בייצוג המשיב. במצב דברים זה לא מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות דיון מחודש בסוגיית ראיות לכאורה.

13. למרות האמור, ועל מנת למנוע כל חשש לעיוות דין שעלול להיגרם למשיב, נטלתי את תיק החקירה ועיינתי בו שוב (התיק מוכר לי מהארכות מעצר של המשיב). מטבע הדברים, בבסיס ראיות המשיבה עומדת גרסת המתלוננת, עליה שבה בהודעותיה. אלא שבמקרה זה גרסת המתלוננת נתמכת בראיות חיצוניות רבות, בהן הודעות ילדי הזוג, שכנים, אחותה של המתלוננת לה סיפרה על אלימות המשיב, תיעוד החבלות, ועוד. אזכיר את מושכלות היסוד. בשלב של בחינת ראיות לכאורה לצורך הליך המעצר בית המשפט לא בוחן מהימנות העדים ולא קובע ממצאים שבעובדה. "במסגרת בחינת מכלול הראיות בתיק, מורה ההלכה הפסוקה כי, ככלל, יש לבחון את קיומן של ראיות לכאורה, בשלב זה של ההליך, על פי מבחן "אם נאמין". על פי מבחן זה, בעת בחינת קיומן של ראיות לכאורה, על בית המשפט לשאול עצמו אם בהינתן שיאמין לראיות התביעה כפי שהן מובאות בפניו, יהיה בהן כדי להביא למסקנה שהנאשם ביצע את המיוחס לו... לכלל האמור יש חריג המתייחס לנסיבות בהן בית המשפט מוצא בראיות, כבר בשלב הבדיקה לכאורה, סתירות ופרכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה" (כב' השופט י. כשר בבש"פ 4496/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 27).

לאחר עיון בתיק החקירה סבורני כי מקרה זה אינו חריג, והמשיב לא הצביע על סתירות ופרכות, לא כל שכן "מהותיות וגלויות לעין". אין בגרסת המשיב, לפיה המתלוננת וילדיו רקמו עלילה נגדו, כדי לכרסם בעוצמת הראיות בשלב הנוכחי של ההליך. כפי שהעיר כב' השופט ע. גרוסקופף בעמ"ז 27825-08-24, 24445-08-24 פלוני נ' מדינת ישראל (פסקה 6), "שאלת אמינות המתלונן, והאפשרות כי הוא פיברק את כל האירוע על מנת לפגוע בבנו העורר 1, היא נושא אשר במובהק יש לבחון בתיק העיקרי, ולא במסגרת הדיון בראיות לכאורה. כך, בהעדר ראיות ברורות לכך שמדובר בבדיה, ובהעדר סתירות גלויות בחומרי החקירה שביכולתן להציג את גרסתה של המדינה כמשוללת יסוד". הדברים נכונים גם בעניינו של המשיב.

לאור האמור אני שב וקובע כי קיימות ראיות לכאורה בעוצמה תקינה להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום.

14. ב"כ המשיב, הן הקודם והן הנוכחי, לא חלקו על קיומה של עילת המעצר, ובצדק. "בעבירות של אלימות במשפחה, ובמיוחד בעבירות של בן זוג כלפי בת זוגו, עוצמת האלימות הפיזית אינה הממד הבלעדי, אף לא הממד העיקרי, לבחינת מסוכנותו של הנאשם. על בית המשפט לבחון את "הצבע והגוון" של המסוכנות על רקע מכלול התנהגותו של הנאשם כלפי בת הזוג" (בש"פ 655/10 חן דודוב נ' מדינת ישראל). בעניינו, עסקינן בסדרה של מעשים המלמדים על מסוכנות גבוהה של המשיב לבני ביתו. לא מדובר רק באלימות פיזית, אלא גם באיומים קשים. חלק מהמעשים בוצעו תוך שימוש בנשק קר. המעשים נפרסו על פני פרק זמן משמעותי. המשיב אף ניסה להשפיע על המתלוננת ולגרור לה לחזור בה מתלוננתה בנוכחות שוטרים. מעיון בהודעות המתלוננת והילדים עולים תיאורים קשים של אלימות מתמשכת, מילולית ופיזית, מצד המשיב. בני הבית מתארים אווירה של אלימות ופחד רב מפני המשיב. לאמור יש להוסיף את התמכרותו של המשיב לסמים קשים, עליה הוא לא חולק, את מצבו הנפשי ואת עברו הפלילי (הגם שמדובר בעבר יחסית ישן).

אף עמדת שירות המבחן לא מיטיבה עם המשיב. הגם שהערכת סיכון לא הושלמה, תמונה העולה מהתסקירים מדאיגה ביותר. המשיב נוטל סמים קשים בתדירות גבוהה לצד תרופות פסיכיאטריות. שירות המבחן התרשם מהתנהגות אלימה ודורסנית של המשיב כלפי בני ביתו כאשר המשיב כלל לא מודע לנזקים החמורים שהתנהגותו והתמכרותו גורמים לבני משפחתו, אלא חש נבגד מצדם. לדעת שירות המבחן אי הקפדה על טיפול תרופתי פסיכיאטרי לצד שימוש בסמים קשים מקצינים את התנהגותו של המשיב.

ממכלול הנסיבות עולה כי מסוכנותו של המשיב גבוהה, וקיים אף חשש בעוצמה בלתי מבוטלת לשיבוש הליכי משפט מצד המשיב.

15. החלופה שהוצעה ע"י המשיב הינה שחרור ל"בית חם". מדובר במסגרת מוכרת, המשמשת הן כחלופת מעצר פרטית והן כאשפוזית לגמילה מסמים. כפי שהעיר לאחרונה בית המשפט המחוזי בחיפה בעמ"ת 37504-07-24 מדינת ישראל נ' מיכאל פרנצוז (החלטה מיום 17/7/24), "בית חם יכול לשמש במקרים רבים חלופת מעצר ראויה ואף מקום למעצר באיזוק..." אלא שבהמשך קבע בית המשפט המחוזי כי באותו מקרה, בשל מסוכנותו הגבוהה של המשיב, החלופה ב"בית חם" לא תסכון. אע"פ כי גם באותו עניין היה מדובר בעבירות אלימות במשפחה. למעשה, המשיב מציע שתי חלופות למעצר - שחרור ליחידה האשפוזית ב"בית חם" או שחרור לחלופת מעצר ב"בית חם" (שם ניתן להתקין גם איזוק אלקטרוני). לאחר ששקלתי את העניין, איני סבור כי יש באחת מחלופות אלה כדי להשיג את תכלית המעצר.

באשר לשחרור לגמילה, אכן המשיב מוכר ל"בית חם" מטיפול אמבולטורי במשך מספר שנים. אלא שאין מחלוקת כי טיפול זה לא צלח. זאת ועוד, המשיב הצהיר בשיחתו הראשונה עם קצין המבחן כי "אינו מתאים" למוסדות גמילה, מכיוון שמכיר את הדרישות שלהם ויודע כי אין ביכולתו לעמוד בהן. הגם שבשיחה שנייה הסביר שלא הובן נכון ושהוא מעוניין להשתלב בטיפול ארוך טווח במוסד גמילה סגור, שירות המבחן התרשם כי סיכויי הצלחת ההליך הטיפולי נמוכים וכי המשיב לא פנוי לטיפול ומונע ע"י שיקולי רוח והפסד בלבד. לא מצאתי נימוק משכנע המצדיק התערבות במסקנה זו של שירות המבחן, שהינו גורם מקצועי ובלתי תלוי. לכך יש להוסיף כי בית חם לא מתמחה בטיפול במכורים הסובלים מתחלואה כפולה דוגמת המשיב ואף לא מתמחה בטיפול בתחום אלימות במשפחה. המשיב גם לא הציע ערבים מגבים. מכאן שלא מתקיימים התנאים שמאפשרים שחרור לגמילה בשלב הדיוני הנוכחי, במיוחד נוכח מסוכנותו הגבוהה של המשיב כמפורט לעיל.

16. באשר לשחרור לחלופת מעצר ב"בית חם" או מעצר בפיקוח אלקטרוני ב"בית חם", סבורני כי לא מדובר בחלופה הולמת בנסיבות העניין. כאמור, מסוכנות המשיב גבוהה. המשיב מכור לסמים קשים וסובל מסכיזופרניה. שירות המבחן העריך כי קיים סיכון להפרת תנאי שחרור ע"י המשיב, במיוחד כלפי המתלוננת, ונוכח העיסוק האובססיבי של המשיב במתלוננת ותחושת הקורבנות הגדולה בשל מעצרו, כפי שבאו לידי ביטוי גם בדברי המשיב לפניי בדיון ביום 2/12/24, התרשמתי וזה. מהאמור ברור כי אין בחלופה שלא כוללת טיפול משמעותי בתחום ההתמכרות כדי להפחית את מסוכנותו של המשיב לרמה סבירה. גם האיזוק האלקטרוני לא יוכל לסייע בעניין. אין להתעלם גם מכך שהמרחק בין "בית חם" לבין מקום מגורי המתלוננת אינו רב.

17. לאור כל האמור אין מנוס מהארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים וכך אני מורה. ניתנה היום, כ"א כסלו תשפ"ה, 22 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.